

אלא הנק והמברא והחץ של הכלב, כמו שאמרתו. ושאר הטנפה והלכלוך מחייב לפבד, ולוקח הפל בעל כרחו, שנאמר ונשא השער עליו וגוו. דבר זה חונתי כדי שיתמתק לפि קמתיקות הרובש. אשרי חלק שזכה לך, לראות זה בעני.

אף הוא פתח ואמר, (זהלים קלא) ה' לא גבה לבי ולא רמו עני וגוו. פסוק זה אמר דוד בשעה שהיה הולך על שפט הנער, והוא אומר רבונו של עולם, כלום היה בין אדם שהודה ושבח לאדונו, מונמי? הזמנה לו צפרדע, אמרה לו: דוד, לא תתגאה, שאני עשתית יותר מכך, שמסרתי גופי על דבר קוני, שנאמר (שמות ז) ושרץ כיар צפרדעים, וחריו פרשווהו. ועוד, שאני משבחת ומזבחת לילך ויום בלי הפסקה. באומה שעיה אמר דוד, ה' לא גבה לבי ולא רמו עני. ה' לא

גבה לבי.

וזה קרבן שככל יום ובכל זמן זמן אצל הקדוש ברוך הוא, שנכלהת נסota ישראלי בו בין כל שאר חילויה, וכל אותו העבודות מוצאים שאור ההמות. אך ישראלי, כל זמן שהם אוטומי לב ולא פותחים בתשובה, לא מעלים ריח ולא מוציא אוטם מבין הקוץים. אבל פאשר פותחים בתשובה, מיד מעליהם ריח, ויזיאו אוטם מבין הקוץים, ותנהנה בהם נסota ישראלי, שנאמר (שיר השירים ח) פתחי לי אחתי רעיתי. שככל זמן דושונגה אטמא, אין לה ריח ולא עולה מבין הקוץים, ודרכמה בגיןיהם, כמו שנאמר. והקדוש ברוך הוא לא שלח אוקנו לכלתךך זו אלא למד דברים אלו.

לגבוי לב. ואורחותי דלב, לא נטיל אלא זכיינו וברירוי וzechوتא דכלא, כמה דאמרת. ושאר טנופא ולכלוּכא, אהדר לפבד, ונטיל כלל בעל פרחיה, דכתיב ונשא השער עליו וגוו. מלה דא אהדרנא, בגין הדיבפסם לפומי במתקא דדובשא, זפאה חולקי דזבינה להאי,

למחמי דא בעני.

אוף הוא פתח ואמר, (זהלים קלא) יי לא גבה לבי ולא רמו עני וגוו, הא קרא אמר דוד, בשעתה דהוה איזיל על כיף נהרא, (זהה אמר) רבונו של עולם, כלום הוה בר נש בעלם, דאודי ומשבח למאריה פותוי. איזדמנת ליה צפרדע, אמרת ליה, דוד, לא תתגאה, דאנא עבדית יתיר מנק, ושרץ כיар צפרדעים, דמאי, דכתיב (שמות ז) ושרץ כיар צפרדעים, וזה אוקמוה. ותו דאנא משבח ומיזמר ליליא רוימא, בלא שכיכו. בההיא שעטה אמר דוד, יי לא גבה לבי ולא רמו עני. יי לא גבה לבי.

(כאן חסר.)

דא הוא קרבנא, דבכל יומא, ובכל זמן זמן, לגבי קדשא בריך הוא. דאתבלילת נסota ישראל בה, בין כל שאר אקליסין, וכל אילין פולחןין, אפיקו לה מבין גוביין, ומבין (דף רל"ג ע"א) שאר עמיין. אך ישראל, כל זמן דאיינון אטימי לבא, ולא פתחין בתויובתא, לא סלקין ריחא, ולא אפיק לוז מגו גוביין. אבל פdash פתחין בתויובתא, מיד סלקין ריחא, ויפיק לוז מבין גוביין, ויתהנני בהו נסota ישראל. דכתיב, (שיר השירים ח) פתחי לי אחתי רעיתה. דכל זמן דשונגה אטמא, לית לה ריחא, ולא סליקא מבין גוביין, ודיוורהא בגיןיהו, כמה דאמטר. וקודשא בריך הוא לא שדר לנו למבחן אורחא דא, אבל לא אוליף מלין אילין.